

[Kent Kirk]

og aldrig yde, heller ikke på symbolske områder.

Det konservative folkeparti kan ikke acceptere, at Danmark kastes ud i en politisk og økonomisk krise med vidtgående samfundsmæssige konsekvenser. Vi finder, at det forhandlingsresultat, der er opnået, giver Danmark så mange fordele, at det vil være at spille hasard med vores samfund at sige nej. Vi finder, at friheden og fremtiden skal sikres for de næste generationer. Jeg skal derfor på vegne af de fire regeringspartier fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag, der giver vælgerne mulighed for ved en vejledende folkeafstemning at tage stilling til det EF-forhandlingsresultat (EF-pakken), som folketetinget den 21. januar i år udtalte sig imod med 80 stemmer mod 75.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Hr. Kent Kirk var skuffet over min holdning, meget skuffet, sagde han endda. Jeg må sige, at jeg er imponeret – endog meget imponeret – over hr. Kent Kirk.

Det er ikke lykkedes 12 udenrigsministre i EF at forklare, hvorfor man laver disse mærkelige ting med Parlamentet, og hvorfor man ikke lige så godt kan slette bestemmelserne, når det ikke betyder noget. Men nu har hr. Kent Kirk fundet en meget fiks forklaring, som næsten er mageløs. Hr. Kent Kirk siger: jo, Parlamentet har fået denne nye beføjelse for at sikre, at de enkelte lande ikke bliver klemmt, når man går over fra enstemmighedsprincippet til kvalificeret flertal i Ministerrådet. Det er dog mageløst!

Det var jo da noget nemmere, hr. Kent Kirk, at beholde enstemmighedsprincippet i Ministerrådet. Tænk at lave så mange omveje og så mange artikler og paragraffer for at hindre, at et enkelt land bliver klemmt! Det

enkelte land kan kun blive klemmt, fordi man forlader enstemmighedsprincippet, og det anmoder vi om at man løser på den måde. Det var dog nemmere.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg har to spørgsmål til hr. Kent Kirk.

Jeg vil godt høre, om hr. Kent Kirk virkelig synes, det er rimeligt at beskrive en ny situation på den måde, at der alene er tale om en udvidet samarbejdsprocedure, når det, der reelt er tale om, er, at én bestemt institution får ret og pligt til at godkende eller forkaste, hvad en anden institution har vedtaget. Hvordan kan man beskrive det som en »udvidet samarbejdsprocedure«? Jeg skulle mene, at man måtte beskrive det som en slags tokammersystem, hvor det andet kammer, Parlamentet, ikke har total magt, men i hvert fald et opsættende veto, ligesom det britiske overhus har i forhold til underhuset. Et tokammersystem er da ikke en samarbejdsprocedure. Man må da håbe, at kamrene kan samarbejde, men det kan ikke beskrives enkelt som en »samarbejdsprocedure«, når der er tale om, at Parlamentet fra nu af skal enten godkende eller forkaste det andet organs Ministerrådsbeslutninger.

Det andet spørgsmål drejer sig om hr. Kent Kirks mærkværdige betragtninger. Jeg troede, at min dårlige hørelse havde forrådt mig, og derfor spurgte jeg min gode ven hr. Gade, om det var rigtigt, hvad jeg havde hørt, nemlig at landmændene i EF ville blive lykkelige for at slippe af med det danske landbrug. Hvordan kan de det, hr. Kent Kirk, uden et traktatbrud? Mener hr. Kent Kirk virkelig, at EF lægger op til et traktatbrud? Hvor er vi så henne? Hvis retstilstanden i Vesteuropa er sådan, at de øvrige EF-lande, fordi Danmark ikke vil være med til det her, lægger op til et brud med traktaten og i strid med traktaten vil ekskludere Danmark, ophæve de eksisterende landbrugsordninger eller lukke Danmark ude fra dem, så er det en ret fantastisk situation. Så kan man godt putte al den dér snak om retssamfund og internationale retsforhold et vist sted op. Jeg kan ikke tro, at det kan være alvorlig ment, hr. Kent Kirk. Landbrugsordningerne fortsætter, også efter et dansk nej, selvfølgelig de det.